

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 12. V Ljubljani, 1. decembra 1893. Leto XXIII.

O kólik čúdež je otròk nedolžen . . .

O kólik čúdež je otròk nedolžen!
 Nebrojnih dél v vesoljnem bôžjem stvarstvu
 Slabòtno dete je najdražja stvar, —
 Človeškemu ga ni zaúpal varstvu
 Nebés in zêmlje večni Gospodár:

Izročil dete Bog krilatcem je nebésnim,
 Da čuvajo pred zlom ga dušnim in telesnim.

O kólik čúdež je otròk nedolžen!
 Sin Božji sam vršít nebá povelje
 Kot ljubo dete je prišel na svet,
 Okusil sam bolést je in veselje,
 Ki spremlja rósne hipe mladih let —

Pokoren stářišem, še bolj Bogú pokoren
 Z detinstvom svojim vzglèd mladini dal je vzoren.

O kólik čúdež je otròk nedolžen!
 Nikómur ni z objemom vročim jávljal
 Ljubezni svoje naš Gospod in Bog, —
 Enkràt le, ko je truden blagoslávljal,
 Objemal in poljubljal dece krog —

Takrat ljubezen vso neskončno, neizmérno
 V otroške duše dnò je vkoreninil véрно.

O kólik čúdež je otròk nedolžen!
Naj človek tudi zadnjo kál krepósti
V nemirni duši zlóbnó je zatl,
Naj mu v prevári britki vže v mladósti
Ljubezni čút do bližnjika zamrl,

Če béden vero vsò v človeštvo je izgubil —
Kot nékdaj v boljših dnéh otròka bo-še ljubil.

O kólik čúdež je otròk nedolžen!
Kot božji dih je njemu čista duša,
Temní je niti jedna pòdla strast,
Nebeških rádoti sladkóst okuša,
Neznana ji je zemska slava, čast, —

Gorjé, kdor bi razdjál ta dušni ràj detinski, —
Potòpi v dnò morjá zločinca kamen mlinski!

O kólik čúdež je otròk nedolžen!
Z nijednim grehom on Bogá ne žáli,
Prijatelj, brat mu je vès zemski rod,
Pognále v njem še niso grešne káli —
Zató slovesno vèlel je Gospod:

Če ni kot ta otròk vesoljni rod človeški,
Na veke mu zaprt uhòd je v ràj nebeški!

O kólik čúdež je otròk nedolžen!
Zató otròk postani, kdor preráno
Izgubil srečo je detinskih let —
In mir nekđánji v srce razbrzdáno
Z otroško srečo se naséli spet, —

Potèm otròk kedàj nebeškega Očeta
V presladko prejmeš last na vek — nebesa sveta.

—*—

Jos. Volc.

Nesreča nikoli ne spi.

I.

z gajske šole so se vsuli pred dvema zimama ob pol štirih popóludne otroci: najprej učenke, nekaj pozneje pa dečki. In kar čuditi se je bilo, kako lepega vedenja se naučé nekateri učenci v šoli, katerih sicer ni drugega, kakor skakanje in tekanje, nagajanje in prerivanje pa upitje. Posebno ta dan je bilo dvakrat neumljivo, da ni napravil ta ali óni képe ter je hudomušno zadegal v továriša, ko je bil tako lepo južen sneg in skoro nič mraz. Toda šola je šola, v kateri se marsikaj izvè, tudi to, da se nikakor ne spodobi képati se sredi ceste, kjer bi lahko priletela kepa na okno obcestne hiše ali na ljudi, ki hodijo po svojih opravkih. Ta nauk je sicer lep in resničen, vender bi ga utegnil marsikdo pozabiti, zato gleda navadno gospod učitelj za učenci, ki hodijo kajpada vsi lepo mirno in počasi. Ko